

SXEDIO-B.101

17.7.1974: Ο ΛΟΧΑΓΟΣ ΤΟΥ ΕΦΕΔΡΙΚΟΥ ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΠΑΚΩΣΤΑΣ ΠΑΡΑΔΙΔΕΤΑΙ ΣΤΙΣ ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑΤΙΚΕΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ ΣΤΗΝ ΠΑΝΑΓΙΑ ΤΗΣ ΠΑΦΟΥ ΠΟΥ ΑΠΟΤΕΛΟΥΣΕ ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΟΧΥΡΟ ΤΗΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ ΥΣΤΕΡΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΗ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΟΥ ΝΑ ΤΕΘΕΙ ΤΕΡΜΑ ΣΤΗΝ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΓΙΑ ΧΑΡΗ ΤΩΝ ΑΝΔΡΩΝ ΤΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΑΝΙΚΟΒΛΗΜΕΝΩΝ ΚΑΤΟΙΚΩΝ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ ΩΣΤΕ ΝΑ ΑΠΟΦΕΥΧΘΕΙ ΑΙΜΑΤΟΧΥΣΙΑ. ΣΤΗΝ ΕΙΣΒΟΛΗ ΥΠΗΡΕΤΗΣΕ ΜΕ ΑΛΛΟΥΣ ΤΡΕΙΣ ΛΟΧΑΓΟΥΣ ΤΟΥ ΕΦΕΔΡΙΚΟΥ ΣΤΟΝ ΠΕΝΤΑΔ'ΚΤΥΛΟ ΚΑΙ ΤΗ ΜΕΣΑΟΡΙΑ

Τη Δευτέρα, **15** Ιουλίου στις **8** το πρωί ξεκίνησα από την Κακοπετριά με κατεύθυνση τη Λευκωσία. Καθ' οδόν προς την Ευρύχου συναντήθηκα με άντρες του Εφεδρικού, οι οποίοι με πληροφόρησαν πως έγινε πραξικόπημα. Τη στιγμή εκείνη το ΡΙΚ ανακοίνωσε πως ο Μακάριος ήταν νεκρός.

Επεκοινωνήσα αμέσως μέσω ασυρμάτου στο Εφεδρικό κι' εκεί με πληροφόρησαν ότι το Προεδρικό, το Αρχηγείο Αστυνομίας, το ΡΙΚ και το στρατόπεδο του εφεδρικού ήταν περικυκλωμένα από τεθωρακισμένα και καταδρομείς και εβάλλοντο με καταιγιστικά πυρά.

Εδωσα αμέσως οδηγίες στους αστυνομικούς να μεταβούν στο γυμνάσιο Ευρύχου για ανσυγκρότηση. Σταδιακά άρχισαν να φτάνουν εκεί και διάφοροι παράγοντες της περιοχής καθώς και άλλοι δημοκρατικοί πολίτες (γύρω στους **20**).

Αφού συγκρότησα δύναμη με **40** περίπου άνδρες έστειλα ομάδα για ενίσχυση στη Μητρόπολη και αστυνομική διεύθυνση Μόρφου και παράλληλα έδωσα οδηγίες για στήσιμο οδοφραγμάτων στον κύριο δρόμο (Αστρομερίτη- Ευρύχου και Πλατανιών-Κακοπετριάς). Αρχικά έκανα τη σκέψη να επιτεθώ στο επίκεντρο του πραξικοπήματος που ήταν η Λευκωσία, αλλά επειδή τα πυρομαχικά μου ήταν ελάχιστα, δεν θεώρησα φρόνιμο να το κάνω. Έτσι περιορίστηκα μέχρι να διασαφηνιστεί η κατάσταση.

Στη συνέχεια ήρθα σε ασύρματη επικοινωνία με

τους επικεφαλής των τμημάτων του λόχου μου στην Αμμόχωστο και Λάρνακα οι οποίοι μου ανέφεραν ότι ήταν κι' αυτοί περικυκλωμένοι, ότι τους κτυπούσαν απ' όλες τις κατευθύνσεις και ότι ανέμενα οδηγίες.

Οι οδηγίες που τους έδωσα ήταν να προσπαθήσουν να σπάσουν τον κοινό, να κατευθυνθούν στη Λευκωσία και να επιτεθούν για ανακατάληψη της περιοχής Αρχηγείου- ΡΙΚ.

Μετά τη σύλληψη μου, τη διαταγή μου αυτή την πλήρωσα με αρκετά γρονθοκοπήματα και απειλές γιατί οι πραξικοπηματίες είχαν πάρει στα χέρια τους, κάποιο ασύρματο δίκτυο του Εφεδρικού και άκουαν όλα τα μηνύματά μου.

Το απόγευμα της ίδιας ημέρας η κατάσταση τόσο στη Λευκωσία η κατάσταση τόσο στη Λευκωσία όσο και στις άλλες πόλεις με εξαίρεση την Πάφο, ήταν από δικής μας πλευράς πολύ δυσμενής.

Όλα τα κέντρα αντίστασης έπεφταν στα χέρια των πραξικοπηματιών, παρά τη σθεναρή τους άμυνα.

Η Πάφος, όπως είπα, ήταν κάτω από τον έλεγχο των δικών μας δυνάμεων- με επικεφαλής τον Μακάριο-γι' αυτό έπρεπε με κάθε θυσία να κρατηθεί ελεύθερος και να αποτελέσει στο πρώτο στάδιο το καταφύγιο των αντιστασιακών δυνάμεων και σε δεύτερο το ορμητήριο για καταδρομικές ενέργειες εναντίον στόχων στις ελεύθερες περιοχές.

Ετσι όταν βράδιασε, εκμεταλλευόμενος το σκοτάδι πήγα στο Μοναστήρι του Κύκκου για να φράξω όλες τις διαβάσεις που οδηγούσαν στην Πάφο εμποδίζοντας τη διέλευση πραξικοπηματικών δυνάμεων.

Τα μεσάνυχτα της Δευτέρας **(15.7.7)** έφτασα στο μοναστήρι και σε συνεργασία με αντιστασιακούς παράγοντες της περιοχής παγίδευσα με εκρηκτικές ύλες τα γεφύρια Ξερού-Κάμπου και Πεδουλά-Μονής κύκκου (ξυλογέφυρα). Παράλληλα εγκατέστησα στις διαβάσεις αυτές ενεδρευτικές ομάδες.

Το πρωί της Τρίτης **(16 Ιουλίου 1974)** ένα τάγμα της Εθνικής Φρουράς που υποστηριζόταν από αντιαρματικά

πυροβόλα και μια πυροβολαρχία ορεινού πυροβολικού κατευθυνόταν μέσω Τροόδους-Πεδουλά στη Μονή Κύκκου-Παναγιά με προορισμό την Πάφο. Επειδή είχα πληροφορίες πως επρόκειτο για ένα κανονικό τάγμα πεζικού που διατάχθηκε χωρίς εξαίρεση να πάει στην Πάφο, έδωσα εντολή και ανατινάχθηκε η ξύλινη γέφυρα 300 μέτρα περίπου πριν φτάσει το πρώτο αυτοκίνητο της φάλαγγας στο γεφύρι. Παράλληλα διέταξα να μην πυροβολήσει κανείς για να μη σκοτωθούν άδικα αθώοι.

Παρά την αρχική αντίδραση που συνάντησα από τους επικεφαλής των ενεδρευτικών μου ομάδων, η διαταγή μου εξετελέσθη και έτσι ο στόχος μας πέτυχε και μάλιστα ανάμικτα.

Το απόγευμα της ίδιας μέρας επειδή δεν είχα καμιά επικοινωνία με την Πάφο, πράγμα που μ'έκανε ν' ανησυχώ, κατευθύνθηκα προς την Παναγιά για να πάρω επαφή και να οργανώσω τμήματα, με σκοπό να φρακτούν το συντομότερο, όλες οι διαβάσεις που οδηγούσαν στην Πάφο. Στο δρόμο προς την Παναγιά μέσω της κοιλάδας των κέδρων, συναντήσαμε τρεις αντιστασιακούς που μας πληροφόρησαν ότι η Πάφος, εκτός της Παναγιάς ήταν κάτω από τον έλεγχο των πραξικοπηματιών και πως ο Μακάριος έφυγε από την Κύπρο δίνοντας διαταγή να σταματήσει η αντίσταση για να αποφευχθεί η αιματοχυσία.

Όταν άκουσα την είδηση απογοητεύτηκα τρομερά. Οι στόχοι που είχα θέσει δεν ήταν πια εφαρμόσιμοι και το μέλλον των ανδρών μου ήταν αβέβαιο. Η άμεση ενέργεια μου ήταν να καλέσω τους αντιστασιακούς πολίτες και να τους παρακαλέσω να διαλυθούν και να κρυφτούν στις περιοχές τους, μέχρις ότου περάσει η κρίση. Όπως κι' έγινε. Εγώ με τους αστυνομικούς μου κατευθύνθηκα προς την Παναγιά.

Όταν πλησίασα το σταθμό Παναγιάς είδα δεκάδες όπλα πεταγμένα έξω από τον περιφραγμένο χώρο του σταθμού. Είδα ακόμα πλήθος ανθρώπων να στέκουν αμίλητοι και φοβισμένοι και να μην τολμούν να μας πλησιάσουν.

Μπαίνοντας στο σταθμό ένιωσα, ύστερα από

μέρες έκπληξη και χαρά. Μπροστά μου αντίκρυσα τον τότε Λοχαγό του Εφεδρικού Νίκο Παστελλόπουλο και άλλους δημοκρατικούς αξιωματικούς.

Στη συνέχεια καθίσαμε όλοι μαζί (στελέχη και αστυφύλακες **40** περίπου τον αριθμό) και συζητήσαμε την κατάσταση που επικρατούσε.

Με το λοχαγό Παστελλόπουλο, θέσαμε θέμα για δημιουργία αντάρτικων ομάδων, χωρίς όμως καμιά ενθαρρυντική ανταπόκριση από τους υπόλοιπους. Το ηθικό των αντιστασιακών είχε καταρρεύσει ύστερα από τη φυγή του Μακαρίου και δεν υπήρχε καμιά διάθεση για συνέχιση της αντίστασης.

Εδώ πρέπει να σημειώσω κάτι πολύ σημαντικό. Από την ώρα που έφτασα στην Παναγιά, το τηλέφωνο του αστυνομικού σταθμού δεν σταμάτησε να κτυπά.

Είχε γίνει στους πραξικοπηματίες γνωστή η παρουσία μας και κάθε λίγο ο πραξικοπηματίας στρατιωτικός" διοικητής της Πάφου. Επαιρνε τηλέφωνο και ζητούσε ονομαστικά μια εμένα και μια το λοχαγό Παστελλόπουλο.

Επειδή κανείς μας δεν θα πήγαινε στο τηλέφωνο, αυτός μεταβίβαζε τις απειλές του. Το ίδιο βράδυ ύστερα από αρκετές άκαρπες προσπάθειες του διοικητή να μιλήσει μαζί μας, πήρε τηλέφωνο ο ίδιος ο Σαμψών (πραξικοπηματίας Πρόεδρος) και ζήτησε επίμονα να μιλήσει με ένα από τους λοχαγούς του Εφεδρικού.

Κατόπιν συνεννόησης με τον Παστελλόπουλο, απάντησε το τηλέφωνο εκείνος και ο Σαμψών άρχισε να απειλεί και να μας καλεί να παραδοθούμε λέγοντας χαρακτηριστικά:

" Αν δεν παραδοθείτε κινδυνεύουν οι οικογένειές σας από τους αντάρτες τους οποίους δεν μπορώ να συγκρατήσω, άλλο διότι η υπομονή τους εξαντλήθηκε".

Γύρω στα μεσάνυχτα κάποιος παράγοντας του χωριού μας, πήρε στο σπίτι κάποιου "έμπιστου" για να κινηθούμε. Το πρωί όμως, της Τατάρτης **17** Ιουλίου στις **4** ο ιδιοκτήτης του σπιτιού μας ξύπνησε

λέγοντας μας ότι έπρεπε να φύγουμε πριν ξημερώσει, γιατί αν μας έβλεπαν οι γείτονες θα έχανε τη θέση του (ήταν κυβερνητικός υπάλληλος).

Απογοητευμένοι όλοι και αγανακτισμένοι ξαναπήγαμε στον αστυνομικό Σταθμό όπου πληροφορήθηκαμε ότι τα απειλητικά τηλεφωνήματα συνεχίζονταν αδιάκοπα.

Στο μεταξύ άρχισαν να καταφθάνουν πληροφορίες, ότι φάλαγγα στρατιωτικών οχημάτων συνοδευόμενη από αντιαεροπορικά πολυβόλα και πυροβόλα εκινείτο προς την Παναγιά.

Οι κάτοικοι του χωριού που πληροφορήθηκαν το γεγονός έτρεξαν πανικόβλητοι από τα σπίτια τους και άρχισαν να μας βλέπουν σαν ύποπτους της ενδεχόμενης συμφοράς.

Εν όψει τραγικής πραγματικότητας κι' εν όψει του γεγονότος ότι μείναμε πια μόνοιι αβοήθητοι ανάμεσα σε ένα δικαιολογημένα υπό τις περιστάσεις πανικόβλητο περιβάλλον, που ως πριν από λίγο ήταν γνωστό σαν το τελευταίο οχυρό της αντίστασης, αποφασίσαμε από κοινού να παραδοθούμε. Η παράδοσις μας έγινε για χάρη των ανδρών μας και για χάρη των κατοίκων του χωριού για να αποφευχθεί η χωρίς θετικό αποτέλεσμα αιματοχυσία.

Μετά την παράδοση μας και με συνοδεία πολυβόλων και πυροβόλων μεταφερθήκαμε στην Πάφο και από εκεί στο ΓΕΕΦ Λευκωσίας.

Ήταν περίπου **5** το απόγευμα όταν φθάσαμε στο ΓΕΕΦ.

Εκεί μας περίμενε ένα μαινόμενο πλήθος πραξικοπηματιών που ούρλιαζε και μας έβριζε με τις πιο χυδαίες φράσεις.

Με χέρια ψηλά, κάτω από τη σκιά δεκάδων ξυφολογχών μας έσυραν εμένα και τον Παστελλόπουλο και άλλους αξιωματικούς της αστυνομίας που συνελήφθησαν μαζί μας σε γραφείο του ΓΕΕΦ, ενώ τους υπόλοιπους αστυνομικούς τους πήραν στις Κεντρικές Φυλακές.

Μετά αφού μας απομόνωσαν άρχισαν να μας ανακρίνουν. Επικεφαλής των ανακρίσεων ήταν ο

ελλαδίτης Ταξίαρχος Γεωργίτσης, ο οποίος ήταν αρχηγός στο πραξικόπημα και μας αποκαλούσε "αντάρτες του Μούσκου", "κομμουνιστές", "προδότες" και άλλα.

Στη συνέχεια άρχισαν να με πιέζουν επίμονα να αποκαλέσω του Μακάριο "τράγο". Αρνήθηκα κατ' επανάληψη λέγοντας τους ότι είναι ντροπή αυτά τα πράγματα που κάνουν και ότι το κατόντημα μας θα το εκμεταλλευτούν οι τούρκοι και θα εισβάλουν στο νησί.

Οι ελλαδίτες όμως πραξικοπηματίες άρχισαν να μας χλευάζουν και να μας βρίζουν. Όταν αποσύρθηκαν οι ανακριτές κάποιος άλλος ελλαδίτης, αξιωματικός του Γραφείου Πληροφοριών άρχισε να μας γρονθοκοπά στην κοιλιά. Εμένα ιδιαίτερα με κάθε γροθιά μου έλεγε "μέχρις εσχάτων ρε π...".

Την επομένη Πέμπτη **18** Ιουλίου γύρω στις **3** μετέφεραν τον Παστελλόπουλο κι' εμένα στα κρατητήρια του στρατοπέδου της Αγίας Παρασκευής και μας έκλεισαν στο ίδιο κελλί.

Εκεί ένας ελλαδίτης Ταγματάρχης που εκτελούσε χρέη "Αρχιφύλακα" μας υποδέχθηκε "ανάλογα".

Όταν ξημέρωσε, διαπιστώσαμε πως τόσο ο διοικητής, όσο και οι άλλοι λοχαγοί του Εφεδρικού βρίσκονταν σε παρακείμενα κελλιά. Στις **10** π.μ. ο διευθυντής της διοίκησης τεθωρακισμένων που ήταν συνταγματάρχης και ο αντισυνταγματάρχης, της **23ης** Επιλαρχίας αρμάτων, ήρθαν κάτω από το παράθυρο του κελλιού μας και άρχισαν να μας απειλούν και να μας βρίζουν. Σε μένα ιδιαίτερα είπαν ότι θα εκτελεστώ γιατί είχα μαγνητοφωνημένες τις διαταγές που έδινα στον ασύρματο για αντίσταση "μέχρις εσχάτων".

Το Σάββατο, **20** Ιουλίου, ξύπνησα πολύ νωρίς και από το παράθυρο του κελλιού μου πρόσεξα τούρκους αλεξιπτωτιστές να πέφτουν στον τουρκικό τομέα. Ενα ραδιόφωνο που βρισκόταν κάπου στα κρατητήρια μετέδιδε εκείνη την ώρα πρωινή προσευχή.

Γύρω στις **11** το πρωί και κατόπιν επιμονής μας,

μας αποφυλάκισαν. Εμένα μαζί με τους λοχαγούς Σαλάτα και Τσαγγάρη μας τοποθέτησαν στο **301 Τ.Ε** και ο βράδυ της ίδιας ημέρας σταλήκαμε για πολεμική αποστολή στην περιοχή Αγίου Ερμούλου - Κερύνειας. Η εισβολή είχε ήδη αρχίσει..."

Διοικητής του Τάγματος ήταν ο ελλαδίτης Ανισυνταγματάρχης Δημόπουλος και υποδιοικητής ο Ταγματάρχης Κωνσταντίνος Αχιλλείδης.

Αυτά τα ανέφερε ο Κώστας Παπακώστας σε συνέντευξη του στην εφημερίδα Ο ΑΓΩΝ στις **15 Ιουλίου 1988**.

Τη συνέχεια για τη συμμετοχή του στον πόλεμο επικεφαλής λόχου ανέφερε ο Κώστας Παπακώστας σε επιστολή του προς την εφημερίδα " Σημερινή" στις **18 Αυγούστου 2009**:

"Το Τάγμα συγκροτήθηκε με ό,τι υλικά και οπλισμό βρήκαμε από τις λεηλατημένες από τους πραξικοπηματίες αποθήκες του τάγματος που βρίσκονταν σε στρατόπεδο πλησίον του Προεδρικού Μεγάρου. Ως εκ τούτου, το τάγμα δεν διέθετε βαρύ οπλισμό, δηλαδή όλμους, αντιαρματικά αντιαεροπορικά κλπ, παρά κάποια τυφέκια μερικά μπρεν και τρία πολυβόλα επιγείου βολής.

Το βράδυ του Σαββάτου **20ης Ιουλίου 1974**, το τάγμα διατάχθηκε να μεταβεί στο χωριό Άγιος Ερμούλαος και να έχει ετοιμότητα επίθεσης στο τουρκοκυπριακό χωριό Φώττα, που βρισκόταν στις δυτικές παρυφές του τότε τουρκοκυπριακού θυλάκου της Λευκωσίας, όπως και έγινε.

Ομως επειδή από τις πρωινές ώρες της Κυριακής **21ης Ιουλίου 1974** το τάγμα δεχόταν σφοδρά πυρά από την τουρκική αεροπορία, χωρίς να υπάρχει δυνατότητα έστω και μερικής αντίδρασης λόγω όπως ανέφερα της παντελούς έλλειψης αντιαεροπορικής υποστήριξης ή κάλυψης, διαταχθήκαμε από το προϊστάμενο κλιμάκιο να εγκατασταθούμε με αμυντική διάταξη στη γραμμή των υψωμάτων ανατολικά του χωριού Άγιος Ερμούλαος.

Πιστεύω ότι υπό τις περιστάσεις, ήταν απόλυτα ορθή η διαδικασία του προϊσταμένου κλιμακίου, διότι

οποιαδήποτε επιθετική ενέργεια προς τη Φώττα, λόγω του ανεπεπταμένου εδάφους, της κυριαρχίας της τουρκικής αεροπορίας και της απουσίας πυρών υποστήριξης, θα συνιστούσε καθαρή αυτοκτονία.

Τη Δευτέρα **22** Ιουλίου, έλαβα διαταγή από τον διοικητή του τάγματος να επιτεθώ και να καταλάβω με το λόχο μου, που αποτελούσε εφεδρεία του τάγματος, το οχυρωμένο από τον εχθρό ζωτικό ύψωμα, Καλαμπάκι, που βρίσκεται περίπου τρία περίπου χιλιόμετρα βορειανατολικά του Αγίου Ερμούλαου, στους πρόποδες του Πενταδακτύλου, παρά το τουρκοκυπριακό χωριό Πιλέρι, για να καταστεί δυνατός, ο απεγκλωβισμός μιας διμοιρίας του **231** Τ.Π. που είχε εισέλθει προηγουμένως στο χωριό και είχε εγκλωβιστεί εκεί, καθώς και τμήμα του λόχου του λοχαγού Τσαγγάρη, που ενεργούν στην ίδια περιοχή. Αυτός ο στόχος επιτεύχθηκε μετά από απερίγραπτη ταλαιπωρία, κακουχίες και κίνδυνο της ζωής όλων όσοι συμμετείχαν στην επιθετική αυτή ενέργεια.

Μετά την επιτυχή κατάληψη του οχυρωμένου υψώματος και απεγκλωβισμού των δικών μας δυνάμεων που ενεργούσαν στην περιοχή, επανήλθα στην αρχική μου θέση, ως εφεδρεία του τάγματος. Σημειώνω ότι στο ύψωμα εγκαταστάθηκε αμυντικά τμήμα του **231** Τ.Π. Το βράδυ της ίδιας μέρας έλαβα οδηγίες να μεταβώ με το λόχο μου και να εγκατασταθώ αμυντικά στο ύψωμα Καλαμπάκι, προκειμένου να αντικαταστήσω το τμήμα του **231** Τ.Π.

Στη συνέχεια μετά από μια περιπετειώδη πορεία συνενώθηκα με το τάγμα μου στην περιοχή Κοντεμένου-Σκυλλούρας. Ανασυγκροτηθήκαμε στο χωριό Φιλιά και την επομένη Σάββατο **27** Ιουλίου, με προπομπό το λόχο μου, πραγματοποιήσαμε επιθετική επιστροφή και επανακαταλάβαμε το χωριό Άγιος Ερμούλαος, όπου και εγκατασταθήκαμε αμυντικά. Το πρωί της επομένης (**28η** Ιουλίου) πραγματοποιήθηκε νέα επίθεση πεζικού και αρμάτων του εχθρού με την υποστήριξη πυρών πυροβολικού, που μας υποχρέωσε σε σύμπληξη στην περιοχή Αγίας Μαρίνας Σκυλλούρας. Από εκεί

διαταχθήκαμε να μεταβούμε στο χωριό Τσέρι για ανασυγκρότηση του τάγματος.

Διευκρινίζεται ότι από **23** Ιουλίου τη διοίκηση του **301** ΤΕ ανέλαβε ο υποδιοικητής Ταγματάρχης Κωνσταντίνος Αχιλλεΐδης, καθότι ο διοικητής αντισυνταγματάρχης Δημόπουλος, κατευθυνόμενος προς Λευκωσία για άγνωστο σε μένα λόγο, δέχθηκε πυρά διερχόμενος από το αεροδρόμιο Λευκωσίας, παρά το κέντρο Αρκαδι, όπου τραυματίστηκε και μεταφέρθηκε στην Ελλάδα.

Για σκοπούς ιστορίας αναφέρω ότι μετά την άφιξη μας στο Τσέρι, το τάγμα ανασυγκροτήθηκε σε ανεξάρτητο λόχο, η διοίκηση του οποίου ανατέθηκε σε μένα από το ΓΕΕΦ και στις **9** Αυγούστου διατάχθηκα να βρω στην περιοχή Χαλεύκας-Μερσινικίου, όπου και με βρήκε η δεύτερη φάση της εισβολής.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 24 ΙΟΥΛΙΟΥ (περίοδος εκεχειρίας): Με το πρώτο φως δεχθήκαμε ανελέητη επίθεση από τα τουρκικά στατεύματα υποστηριζόμενα από άρματα και πυρά καμπύλης τροχιάς, σε όλο το εύρος του μετώπου του τάγματος. Ο κύριος στόχος του εχθρού ήταν η ανακατάληψη του ζωτικού υψώματος Καλαμπάκκι, που δέσποζε της περιοχής και θα υποβοηθούσε στη διεύρυνση του θυλάκου προς δυσμάς.

Η σφοδρή επίθεση που άρχισε στις **5.00** η ώρα περίπου, είχε ως αποτέλεσμα από την πρώτη κιόλας ώρα να ανατρέψει τα τμήματα του τάγματος μας που ευρίσκονταν στο δεξιό μου πλευρό και τούτο λόγω του πεδινού εδάφους και υπεροχής του εχθρού κυρίως σε αρματικό δυναμικό και να εισχωρήσει στην περιοχή Αγίου Ερμούλαου, παρακάμπτοντας το ύψωμα Καλαμπάκι και δημιουργώντας εμφανείς συνθήκες εγκλωβισμού του λόχου μου.

Ο Λόχος μου αντιστάθηκε επί τρίωρο, καταβάλλοντας το άπαν των δυνάμεων του. Γύρω στις **9.00** η ώρα περίπου όταν η αποκοπή ήταν πλέον ορατή αποφάσισα να διατάξω σύμπτυξη του λόχου μου προς την κατεύθυνση του Προφήτη Ηλία (Πενταδάκτυλος) που ήταν στο αριστερό μου όριο καθότι ήταν η μόνη δίοδος

διαφυγής μας. Ως χώρο συγκέντρωσης του λόχου καθόρισα την περιοχή μεταξύ των χωριών Σύσκπηλος-Αγριδάκι.

Έδωσα τη διαταγή συμπίξεως για τρεις κυρίως λόγους:

ΠΡΩΤΟ, μετά που διαπίστωσα ότι ο λόγος μου κινδύνευε να εγκλωβιστεί, καθότι ο εχθρός έφθασε στα νώτα μας.

ΔΕΥΤΕΡΟ, μετά που οι επίμονες εκκλήσεις μου για να μου παρασχεθεί υποστήριξη πυρών πυροβολικού δεν κατέστη δυνατή, με την αιτιολογία ότι το πυροβολικό ήταν δεσμευμένο λόγω εκκευρίας, και

ΤΡΙΤΟ, διότι υπήρχε παντελής έλλειψη αντιαρματικών όπλων. Υπό τις περιστάσεις, έπραξα κατά την άποψη μου το σωστό, για να σώσω τους στρατιώτες μου από βέβαιο θάνατο ή αιχμαλωσία. Ούτω και εγένετο. Καταφέραμε τελικά, μεταφέροντας και τους τραυματίες, να συμπτυχθούμε στον προαναφερθέντα χώρο συγκεντρώσεως, όπου εκεί διαπιστώσαμε ότι υπήρχαν ένας λοχίας και πέντε στρατιώτες μη παρουσιασθέντες, οι οποίοι μέχρι σήμερα παραμένουν αγνοούμενοι.